

REMEI ARNAUS i MORRAL

La prostitució: la pèrdua de l'origen

Vull agrair a Luisa Muraro el seu discerniment i clarividència una vegada més. Li reconec la capacitat de posar nom a les experiències de les dones, algunes d'elles fruit d'un gran desordre simbòlic com és la prostitució. Em refereixo al seu article publicat a la secció debat de la Revista *Duoda* núm. 23 titulat "la prostitución: una caricatura". Entendre la prostitució amb independència simbòlica femenina m'ha ajudat a clarificar aquest malestar, aquest horror femení –que ella diu– cap a la prostitució. Perquè no és una qüestió de beateria puritana, ni d'esquerres –no tinc res en contra de les reivindicacions de les prostitutes i la seva autoorganització, etc. etc., el meu malestar i la meua inquietud sorgeix d'un altre lloc que ara sé veure millor.

Amb la prostitució és fa evident un desordre de la feminitat que Luisa Muraro ha captat. Fa temps que penso i percebo que els homes no intercanvien amb elles, per diners, unes estones de satisfacció i servei "sexual". Comprant sexe, comprant cos de dona; crec que intenten comprar el que no és comprable: la dona en sí, com diu, també, Carole Pateman¹. El que no és comprable és el "més" de les dones que aportem al món. És un "més" que ens ve donat com a do, per gràcia i per amor, una obertura a allò altre de sí que ens obre a l'infinit.

La prostitució és una caricatura de la relació amorosa, perquè posa

diners com a mediació a una relació entre home i dona on el que ha de mediar és l'amor, que és el que ha mediat en la relació materno-filial d'elles i d'ells. La pèrdua de l'origen, la pèrdua del vincle primer, aboca a dones i a homes al desordre i al dolor en les relacions posteriors quan som adults i adults. Els diners amaguen la por a estimar, la por a l'entrega gratuïta i sincera a l'altra, la por a crear lligams i vincles –que posa en perill l'ideal il·lusori de llibertat individualista masculina-. Els diners simbolitzen i caricaturitzen el neguit d'intentar saldar un deute gran: el deute amb cada mare real i concreta, el deute a un reconeixement a l'origen. I això no és pot saldar.

Amb la prostitució les dones caricaturitzen l'obra materna mostrant els seus cossos patèticament pintats i enllustrats amb excés, trespassant els límits de la bellesa per ridiculitzar-la. I així ridiculitzen la bellesa femenina que simbolitza, com diu Milagros Rivera, l'amor a l'obra materna.²

Un reconeixement a l'obra materna només és possible amb un gest gran i generós com és l'agraïment. I l'agraïment és possible si hi ha un rendir-se, un acollir com un privilegi aquest “més” de la mare, el més –que jo reconec obert a l'infinit- inscrit en el cos de les dones. La prostitució em fa pensar una vegada més en la pèrdua real i simbòlica de la força interior i de la intensitat que ens ve del vincle amb la mare i també de manera diferent amb el pare, perquè sigui quina sigui la relació que hàgim tingut amb ella i amb ell, els devem un honra, un rendir-nos per fer-nos portadores i portadors d'un origen; un origen que jo en diria diví perquè ens obre –si ens deixem- a la transcendència.

Sinó no és així l'ego vaga perdut buscant satisfaccions substitutòries en la materialitat crua i dura –poder, diners, “nivell de vida” diuen moltes prostitutes; satisfacció “sexual” diuen molts d'ells- o en la malaltia i el dolor –sida, drogues, etc.-. D'aquesta manera intenten substituir el que no és substituïble: l'amor per la vida que és relació.

Una relació que les dones prostitutes posen una i altra vegada en perill, en saber –com diu Luisa Muraro– que s'existeix per un altre i per a un altre. El reconeixement d'aquest saber ens ha de donar, a les dones, la mesura, la certesa i la confiança que només l'amor pot ser mediador de la nostra disponibilitat femenina a allò altre de sí. I el reconeixement d'aquest saber ha de donar als homes la força interna per fer-se mereixedors d'aquesta disponibilitat femenina, que només des de la gratitud i de l'amor poden retrobar-la honrant l'origen.

notes:

1. Carole Pateman (1988). *El contrato sexual*. Editat per Anthropos de Barcelona i Universitat Autònoma Metropolitana de Mèxic, 1995. Trad. M. Luisa Femenías i revisat per María-Xosé Agra Romero.
2. M. Milagros Rivera Garretas (1996). *El cuerpo indispensable. Significados del cuerpo de mujer*. Madrid, Ed. Horas y HORAS.